

Galen eller sann

”Jag är Gud!”

Mannen framför mig frågar vad som har fått mig att tro att jag är Gud. Först förstår jag inte frågan, men plötsligt inser jag hur outvecklad den här människan framför mig är. Jag upprepar mina ord i hopp om att han ska förstå.

Men han bara sitter där i sin mjuka och sköna fåtölj med ett frågande och roat uttryck i ansiktet. Det är nästan som att han hånar mig, som att han inte tror på vad jag berättar för honom. Så känns det varje dag. Varje dag är jag tvungen att berätta samma sak om och om igen utan att bli förstådd av denna outhärdliga man. Vad jag än säger så ser jag hela tiden hans fula och roade tryne. Jag vill bara gå ut ur rummet och aldrig mer komma tillbaka. Men det är inte så enkelt. Jag är fast, fångad i en byggnad där man betraktas som galen. Jag är en av dem. Jag, den gode och rättvisa, betraktas som galen. Vadan denna stämpel? Jag själv tycker att jag är fullständigt frisk och normal, och dessutom borde behandlas med mer respekt. Jag, den allsmäktige, skall behandlas med respekt och ödmjukhet i största grad. Annars är man inte värd detta liv som jag skänkt dem alla.

Dr.Hansson bladdrar i sina papper och verkar ha tappat tungan. Men han kommer nu på en listig fråga.

”Om du nu är Gud, varför har du ännu inte börjat predika?”

Jag låter honom vänta på svaret en stund. Men till min förvåning så vet jag inte vad jag ska svara.

Dr.Hansson avbryter mina funderingar.

”Vad jag vet så har du bara varit allmänt hövlig och glad, men alla patienter här verkar tycka att du saknar den intelligens som Gud har.”

Han har rätt, tänker jag smått irriterat.

Dr.Hansson fortsätter:

”Hur kom du, Johan, på den här idén egentligen om att du är Gud?”.

Nu kom den, frågan som ständigt ploppar ut ur Dr.Hanssons lilla mun.

Kan de aldrig komma på något nytt och bättre att fråga? tänker jag för mig själv. Jag bestämmer mig för att sluta svara på hans dumma frågor och vänta ut tiden, vilket jag ser att Dr. Hansson blir irriterad på. Han försöker ett fåtal gånger att få mig att börja prata igen men ger upp efter tio minuter.

”Du kan gå nu, Johan” säger han till slut och jag marscherar glatt ut ur rummet.

Hövlig och glad... Hur kan han tycka det när jag alltid har varit såhär mot honom? Jag vet själv att jag inte är så trevlig mot Dr.Hansson. Men han gör ju det så svårt för mig att tycka om honom. Men jag är glad att han tycker så i alla fall.

Mina funderingar tar slut när fru Bennet kommer gående mot mig. Hon får mitt hjärta att darra av förtjusning. Hennes sätt att gå, hennes leende och framförallt hennes vackra ögon förgyller alla mina dagar här på jorden. Det är synd att hon är gift med herr Darcy, tänker jag bittert. Eller gift och gift... det är vad hon tror ja. När hon kom hit till detta förpestade mentalsjukhus märkte jag direkt vem hon anser sig vara, eftersom fru Elisabet Bennet är en karaktär ur en av mina favoritböcker.

”Hej” säger jag så glatt och vänligt jag kan.

Fru Bennet, som verkar inte ha lagt märke till mig förut, stannar framför mig och svarar vänligt tillbaka med en nigning.

”På väg till Dr.Nilsson antar jag?” säger jag med ett brett leende på läpparna.

”Ja, tyvärr så är jag det herr...?”

”Du kan kalla mig Gud” säger jag med ett fortsatt leende.

Fru Bennet ser nu ut som ett roat frågetecken, men det avtar snabbt och hon ursäktar sig med att hon inte vill komma för sent till mötet med Dr.Nilsson.

Jag vänder mig om när hon går förbi mig och mina ögon följer henne hela vägen till dörren till Dr.Nilssons rum. Fru Bennet öppnar dörren och försvinner ur min syn. Mitt leende kvarstår och försvinner först när jag plötsligt kommer att tänka på att ännu ett möte med Dr.Hansson är inskrivet i mitt tidsschema.

Jag går genom korridorerna, hälsar vänligt på alla jag passerar och sätter mig till slut i en fåtölj vid fönstret som vetter ut mot östersjön. Jag tänker på den dagen då Dr.Hansson förde hit mig, den odrägliga och skäggiga mannen.

Jag var ute och gick på gatorna i staden och hade som vanligt en helt vanlig och glad dag. Jag utförde min dagliga rutin som innebar att jag ställde mig på min drickaback och höll en predikan om min gåva och visdom. Jag inser nu att jag kanske upprepade mitt namn lite alltför många gånger. Men jag ville att alla skulle förstå vem jag var. Plötsligt ställde sig en kort, skäggig och lite rund man framför mig och lyssnade på min predikan. Dum som jag var, insåg jag inte varför han egentligen gjorde det, ingen annan människa stannade någon gång för att lyssna på mig. Mannen presenterade sig som Björn Hansson och berättade att han var mycket intresserad av min tro och visdom. Han övertalade mig till att följa med honom till hans arbetsplats för att ta del av min visdom.

Varje gång jag tänker på den dagen så skäms jag för att jag var så lättlurad och blåst. Dr.Hansson tror att jag är en galning med sjuka fantasier om att jag är Gud. Jag finner ingen anledning till att ljuga om vem jag är. Jag är Gud. Det är ingen liten fantasi jag har, utan det är sanningen.

Jag känner hur mina ögon sakta slår igen och hela min kropp slappnar av och låter mig få en smula sömn.
”Johan!”

Jag är vaken, men ändå blundar jag. Jag tänker inte låta honom vinna genom att reagera på namnet Johan som han har gett mig.

Dr.Hansson ger mig en lätt knuff på axeln. Då öppnar jag ögonen och ser in i hans blåa och fula ögon. De flesta människor beskriver mig som en vänlig Gud som inte har några negativa tankar alls om någon eller något. Men jag anser att människor som inte respekterar andra som de är förtjänar inte mitt gillande. Och Dr.Hansson är just en sådan person.

Jag lägger märke till klockan på väggen som visar att den är kvart i fem, då mitt och Dr.Hanssons möte ska äga rum.

Jag följer med honom in till det ljusa rummet och sätter mig i den bruna fåtöljen.

”Vad vill du prata om idag, Johan?”

Dr.Hansson tror att genom att kalla mig för Johan så ofta som möjligt i sina meningar så kommer jag att botas från mina fantasier om att jag är Gud, vilket han aldrig kommer att lyckas med eftersom jag talar fullständig sanning.

”Låt oss be tillsammans, Dr.Hansson” säger jag med samma gamla leende som alltid.

”Och vem ska du då be till? Dig själv?” frågar Dr.Hansson med samma gamla roade min, som alltid.

”Jaså, så du tror på mig nu?” svarar jag tillbaka med ett ännu större leende på läpparna.

Detta svar gör plötsligt Dr.Hansson mer allvarlig och ångerfull över att han råkade försäga sig sådär.

”Nej, faktiskt inte” svarar han och tittar allvarligt på mig.

”Det var ju synd...”.

”Johan, du har varit här i snart en månad nu. Jag tror att vi bör överväga att börja ge dig medicin”

Han är galen, tänker jag för mig själv och har lust att skrika det rakt ut till honom. Men konstigt nog så stoppar jag mig själv från att göra det. Dr.Hansson har frågat mig hundratals gånger om jag vill ta medicin. Läkarna här på mentalsjukhuset tror att man blir frisk om man tar några tabletter om dagen. Men medicin är inget som de egentligen tycker är ett bra sätt att bli frisk på. De anser att man borde bli frisk från fantasier på egen hand och med hjälp av psykoterapeuter och lära sig av det. Det är därför medicin är frivilligt för patienterna här. Jag är en av de många som säger nej till medicin. Jag har alltid blivit dålig i magen av medicin. Och jag vet att medicinen inte kommer förändra någonting hos mig, så varför ge mig själv magsmärtor helt i onödan?

”Nej, jag tänker inte börja ta någon medicin!” säger jag barskt.

”Vad spelar det för roll om du nu verkligen är Gud? I så fall kommer du inte påverkas något alls av den”.

”Medicin ger mig magsmärtor” svarar jag tillbaka irriterat.

”Men om du tar den här medicinen i tio dagar och inte påverkas av den så får du ju din vilja fram, att vi ska förstå att du är Gud”.

Detta svar får mig plötsligt att börja tänka om. För en gångs skull så sa Dr.Hansson något smart, i jämförelse med hur han annars brukar yttra sig.

”Okej, jag går med på att ta medicin i tio dagar” säger jag till slut och hoppas att jag gjort ett bra val.

”Bra!” säger Dr.Hansson med ett leende. ”Jag går och hämtar medicinen direkt”.

Efter några få minuter öppnas dörren igen och Dr.Hansson kommer fram till mig och räcker över medicinen till mig. Sedan lämnar jag rummet och går in till mitt eget rum. Jag öppnar den vita burken och tar upp en tablett. Jag stoppar den i munnen och sväljer den.

Under dem dagar som går försöker Dr.Hansson att hitta förändringar hos mig och ställer ofta frågor som han tidigare har frågat mig. Till exempel i vilken stad jag är uppväxt i och vad mina föräldrar heter.

Den andra dagen med medicinen hittar han ingen förändring alls, inte heller den tredje dagen. Det gör honom fundersam. Ett tag tror han till och med att jag har slarvat med medicinen, men jag lyckas med att få honom att förstå att jag alltid slutför något jag har börjat med och släpper aldrig taget om mitt ansvar.

Under natten på dag fem när jag ligger i min säng och sover börjar jag plötsligt drömma en konstig dröm. Jag drömmer om en ung pojke som springer runt på en gård och jagar kråkor. Pojken ramlar och slår sig. En kvinna kommer då springande mot honom och lyfter upp den gråtande pojken och kramar om honom. Sedan vaknar jag. Jag sitter i min säng och tänker på drömmen ett tag. Ju mer jag tänker på den så känns den så verklig att jag en kort stund funderar på om jag var där på den gården för flera år sedan. Gården, pojken och kvinnan verkar så bekanta att det nästan ger mig kalla kårar.

Jag berättar om drömmen för Dr.Hansson och han ser då mycket nöjd ut. Jag berättar om känslorna jag fick av drömmen och då spricker Dr.Hansson upp i ett stort leende.

Under dagarna sex och sju upplever jag fler drömmar som känns så skrämmande bekanta.

Jag vet inte vad det är som får mig att känna mig annorlunda och som någon som jag inte är. Men det konstigaste är att jag under dagarna sju och åtta börjar bli osäker på vem jag är. Jag reagerar på både Gud och Johan när någon ropar efter mig. Men jag reagerar nog mest på Johan, antar jag.

Den nionde dagen vaknar jag efter att ha haft ännu en dröm. Den drömmen avgör det hela. Jag är nu säker på att den lilla pojken Johan i drömmen är jag.

Plötsligt börjar jag förstå att alla bilder och videor som ständigt har spelats upp i mitt huvud är alla mina gamla minnen om mig själv, mina vänner och min familj.

När den slutgiltiga dagen, dag tio, kommer har jag raderat teorin om att jag är Gud helt och hållet. När jag sitter och samtalar med Dr.Hansson skäms jag till och med över att jag för bara några dagar sedan trodde till hundra procent att jag var Gud. Jag vågar inte tänka på hur jag har gjort bort mig ute på gatorna framför en massa människor. Predikningar ute på gatorna... vilket skämt, tänker jag högt för mig själv medan jag lämnar Dr.Hanssons rum två dagar senare för sista gången.

"Hej fru Bennet" säger jag glatt när jag möter henne i korridoren.

Fru Bennet svarar som vanligt med en nigning.

"Lycka till hos Dr.Nilsson" säger jag artigt och ler mot henne.

"Tack, Gud. Lycka till du med hos Dr.Hansson" ler fru Bennet tillbaka.

Plötsligt kommer jag att tänka på att detta är mitt sista samtal med Elisabet Bennet.

"Tack, men jag går inte hos Dr.Hansson längre, utan jag har blivit utskriven" säger jag och ser djupt in i hennes vackra ögon. "Och du kan kalla mig Johan" tillägger jag snabbt.

Fru Bennet börjar genast lyckoönska mig och ber mig att skriva till henne någon dag. Sedan fortsätter hon sin promenad till Dr.Nilssons rum. Mina ögon följer henne ända till dörren och jag lovar tyst för mig själv att jag ska skriva till henne så ofta jag kan.

Till slut vänder jag mina steg mot dörren ut till friheten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Equidem med Poeter.se id #15511 innehar upphovsrätten